

NOVÝ
IKAROS

—

Konstantin Biebl

Městská knihovna v Praze

půjčuje

knihy, audioknihy,
obrazy, deskové hry...

nabízí prostory pro

samostatné studium,
skupinová setkání,
přednášky, konference...

pořádá

autorská čtení, přednášky,
koncerty, filmové projekce,
akce pro děti...

poskytuje online služby

e-knihy, digitalizované dokumenty,
přednášky, kurzy...

podporuje tvoření v kreativních dílnách

DOK16 pro práci se dřevem a papírem
Atelier pro šití a vyšívání

Suterén pro 3D tisk, knižní vazbu, kaligrafii a pyrografii

mlp.cz
e-knihovna.cz
knihovna@mlp.cz
facebook.com/knihovna

Nový Ikaros

Konstantin Biebl

Znění tohoto textu vychází z díla [Nový Ikaros](#) tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím Odeon v Praze v roce 1968. Pro potřeby vydání Městské knihovny v Praze byl text redakčně zpracován.

Podle [předlohy](#) z fondu [Moravské zemské knihovny v Brně](#).

Text díla (Konstantin Biebl: Nový Ikaros), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), není vázán autorskými právy.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uved'te autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 17 06. 2022.

OBSAH

I.....	7
II.....	17
III.....	22
IV.....	28

E. F. Burianovi

I

Přichází noc už za tmy vplul parník do ulic Cařihradu
po teplých vlnách v nachovém moři
a že je půlnoc čínský kuli se probudil z hladu
a že je ráno v palmovém háji zpívají bosé Javanky
a že je krásný večer stanul jsem na kraji tohoto rychle
žloutnoucího lesa
s hlavou poněkud zvrácenou do oblak

Bože dej křídla básníkům
tak jako andělům semenům javorovým
všichni ptáci je mají
havrani sojky i v keři malý králíček
ryby jež plachtí na Indickém oceánu
a na podzim listí tak zvolna se snáší rovněž bez motoru

Hle bílý mrak jako kůň když vysoko se vzpíná
rozdupe západ slunce a skočí přes komín dolů
však dáma v závoji se nebojí
a stojíc přímo pod jeho kopyty svůj život dává za růže
A vidím velrybu ta majíc v těle harpunu
rozhání po zelené louce pasoucí se beránky
a hrochu který zívá vletělo do huby hejno holubů
ale toho všeho nevšímá si zástup klečících pastýřů
ani Panna Maria když nad nimi s jáсотem zvedá svého
právě v krvi narozeného Krista
jaká to pro ni šťastná chvíle

Sám bez víry přec časem rád si vzpomínáš
kolikrát přes propast tebe dítě jistě provázel anděl

jak jsi se skláněl nad vodou dívaje se tam dole co si
počínají pstruzi
anebo na topoly v touze uvidět zblízka oblaka a vraní hnízda
a všude anděl za tebou i na pozlaceném kříži gotického kostela
a nikdo ho nevidí ani tvá ustrašená matka
ani otec když před jeho hněvem kdosi tě chrání svými
milosrdnými křídly
ani když potom do tmy rozpouští svoje zlaté vlasy
jakmile se rozsvítí lampa

Přichází noc tam v dálce na vodě dlouhé blesky svítí
lemující zlatem koráby jež se křížují na širém moři
už lezou krabi z podsvětí po zelené skále
vzhůru nad černým zrcadlem až na nejvyšší palmy
a bláznivý Hamlet oceán
před sebou koulí kokosové ořechy až někam do Rudého moře
kde potom marně bloudí kolem pustých břehů Arábie
já všechno tohle už dávno zažil jsem
každý můj krok třeba tak pomalý někam mne šíleně unáší
kolikrát mávnutím ruky já obešel celou Palestinu
i tyto verše klušou stejným rytmem
i tato báseň půjde křížovou cestou
jako by mým osudem bylo jít ve stopách kokosových ořechů
jako by moje hlava je to tak úžasné
jak je to zoufalé
byla tím žhavým ovocem tropů
kladouc se s pustým smíchem do klína těch nejkrásnějších žen
kde potom marně bloudí kolem pustých břehů Arábie

pomůže jiným
vyrazit dveře u márnice

Anděl troubí
ale nikdo z mrtvých neposlouchá
na jeho alarm ani jeden voják v hrobě se neobrátí
a co jich tam leží
ani jediné mrtvé dítě svým pláčem nepřivolá matku
aby dala mu pít

ani jediná mrtvá žena neshání se po svojí kabelce
mrtvá žena je chytrá žena
už nikdy netouží spatřit se znova v zrcátku

V hrst růžového prachu proměněna
odchází krásná bez vrásek
jenom tak sama sebou zlehka zapudřena
zmizela jako zmizí v zahradě bělásek

Mrtvá žena je moudrá žena
zůstane po ní jenom krásná vzpomínka
vějíř a bálové šaty
ten vějíř dostanou palmy
a do jejích šatů se oblečou čajové růže
jako ta nejmilejší vzpomínka
na její čajové dýchánky

Zůstanou po ní řeřichy na balkóně
prstýnek kapesník
a hyacintová vůně která prchá a prchá

Mrtvá žena je nevěrná žena
odchází krásná bez vrásek
jenom tak zlehka napudřena
zmizela jako zmizí v zahradě bělásek

Ale pan major stále žárlí
já nevím proč zrovna mračí se na mne
proč ne na císaře Marca Aurelia
četla jeho myšlenky
on zase její
měla ho strašně ráda

Je noc
jdem spolu po schodech chrámu svatého Petra
a se mnou se dělí o jeden plášť
posetý hvězdami

Papež vzal na nás hůl

Šli jsme okolo opuštěného Kolosea
vy se smíchem poněkud zmateným jste usedla jakoby na
svém starém a známém místě
v divadle kde máte předplacenou lóži
zatímco černé kočky vrhaly na mne dolů pětkrát větší stíny
podobající se berberským lvům

Šli jsme do katakomb
dlouhou řadou zívajících hrobů
tam v studeném průvanu rakví
vzala mne za ruku
Zde pod zemí
víš koho líbáš?

Byla to Kleopatra procházím vnitřnostmi starého Říma
objala mne prázdnota a hrůza
až dosud nikdy nikým nezraněn ty prcháš lehce jako Achilles
bitvami tak dávnými tak zašlými že šípy sršící okolo tvé hlavy
nic víc než jiskry když se vykloníte v noci z okna vlaku
vy slavní hrdinové vy Římané vy Řekové
vy pýcho Historie
proč vy tuhle mrtvi ležíte jenom jako přišpendlení brouci?

Ale teď slyším jako když v parku navečer hvízdají kosi
pozor to nejsou šípy jsou to pušky
a děla jež konají polní práci
kam dopadnou granáty tam vyrostou zelené palmy
je vidět pod nimi plazí se negři
ty jejich zuby hned hasnou hned zase svítí
na dlouhý nůž
a na jejich ruce zbrocené krví jež potom schne a černá

Jsme jiní lidé válka nás křtila znova
dala ti nové zvučnější jméno
jsi básník Smrti vrhač nádherných min
už mizí válečná loď jako na moři západ slunce
jsi Neznámý vojín všude tě znají
kam jenom vkročíš vítá tě Praha vítá tě Berlín vítá tě Paříž
vyslanci ministři k nohám ti kladou věnce ty vavřínové věnce
ale běda když někde na vsi pak starosta zeptá se
po tvém domovském listě
kde rovněž strašně řádila děla
škrtal jsi léta tys zapřel ženu kam poděly se tvoje dvě
malé děti?

srdcový spodek kulový svršek
válka ta umí čarovat
hled'te jak rychle zmizí váš snubní prstýnek

A nenajde voják na světě milenku
jež by se za noc nemohla proměnit v bohyni války
oděná v krvavé brnění ze samých polibků
těch malých a zarudlých kroužků
sladce unavena válkou
zlehka zívajíc jako jícen polního děla
svlečena ráno u zrcadla
tak dlouho se na sebe dívá sestra od Červeného kříže

Slyš aeroplán padá na hřbitov
a vojenská hudba vrací se zpátky
do tanečního sálu kde mladí důstojníci vyletěli stropem
znova do oblak
pro tenhle případ už dostali předem svoje železné kříže

Jdeš kolem bývalých škol ted' vojenských nemocnic
těch strašných zásobáren smrti
kde do hlavy raněný učitel vyvolává žáky
a lékař aby ho utišil mu špatně odpovídá
nemůže si vzpomenout jak skončila třetí punská válka
umí sice dobře číst a počítat
ale neumí nazpaměť báseň od Jaroslava Vrchlického:

Vřel cirkus jako váza přeplněná
a do arény tiše vešla žena
za každou ruku jedno dítě vedla
tam v poli co hlína stříká jako černá voda v které se brodí koně
kde nájemníci z pátého patra se stěhují do sklepů

kolem mihnouší se duše jejich domovníka jež letí
do nebe s lopatou
mezi uhlím květákem červenou řípou a zpívajícími brambory

Ty prcháš promáčen v železném lijáku olova
tou nejhroznější řeží ve světové válce
tam co houkají nejtěžší děla ty sovy od Verdunu
kde živí leží
kde mrtví stojí
kde stojí mrtví Francouzové
kde stojí mrtví Němci

Voják troubí
ale nikdo z mrtvých neposlouchá
na jeho alarm ani jeden muž se nepohne a z řady nevykročí
aby si nasadil bodák k útoku

Všichni mrtví hledí do prázdna
a všichni mlčí

Ty jediný živý svědek celé této nesmírné tragédie
proč jsi se raději nezabil
proč jsi nehodil bohu zpátky do tváře jeho hlínu
tak jako sluha jenž nečeká výpověď ale dává ji sám
jako to udělali jiní
jako to dovedou ta nejtěžší děla u Verdunu

Máš umřít jako voják anebo jako koktavý stařeček
raněný dvakrát
podruhé mozkovou mrtvicí
na všechno hlavou komicky kývaje v tomto dvacátém století

slepější ještě než dřív
plivaje po zemi v níž budeš sám za chvíli spát

Hrobový klid hroznější ještě nežli když zuřila válka
to ticho v noci v listopadu bombardované jenom
tlukotem tvého zoufalého srdce
Jsi bubeník který náhle zešílel a bubnuje do tmy a prázdna
chce si to vyřídit s bohem který z něj udělal toho blázna
bubnuje bubeník bubnuje k útoku do tmy a prázdna
kam všichni mrtví se dívají kupředu kupředu do tmy a prázdna

Bubnuje bubeník bubnuje do tmy a prázdna
tu náhle zakopneš
jenom taková maličkost
k ostatní hromadě ještě jedno zrnko písku
tak umírá v poli voják s očima do tmy a prázdna

Tak usíná v noci tulák na lavičce v parku
Tak odchází Chaplin
s očima do tmy a prázdna

Tak umírá na prknech herečka mladá a krásná
jako byla Jarmila Horáková

Tak zhasne lampa do tmy a prázdna

Tak zhasne láska do tmy a prázdna

Tak umřel tvůj otec umře tvá matka tvoji kamarádi
Karel Teige až vyhasne jeho lulka
Karel Konrád až věřitelé obrátí jeho prázdné kapsy
zas do tmy a prázdna

Tak umře vám neznámý inženýr z Toužetína
jako diplomat v Rusku

Tak umřeme všichni

Tak umře Edison tak umře slavný Marconi
a jeho rádio z tmy a prázdna bude ho provázet
do tmy a prázdna

II

Nevěsty už došily výbavu proč ženich stále nepřichází?
doma u krbu je tepleji než v zasněžených pláních Ruska
nač jísti z cínového šálku když zvoní nové talíře
se zlatým okrajem a stříbrnými příbory
nač spáti na holé zemi když se tu pro vás chystají
květované polštáře a prachové peřiny
proč ještě otálíte vojáci když vás čeká otevřená náruč
když stačí jenom přijít a líbat
dívky se zardívají zkoušejíce u zrcadla batistové košilky
a stromy kvetou dívky vzdychají stále samy
neusnou v mosazné posteli a nechutná jim z nových talířů
ani když jedí se stříbrnými příbory
ale bojí se vypáratí na všem prádle předem vyšité monogramy
jako by to byla úřední razítka
zde všechno se zabavuje na tajný rozkaz ze záhrobí
tyto cíchy kapesníky slzy
pro někoho kdo se teď každou noc vrací s krvavou
ranou ve spánku

A v uzamčené vile mladá paní otvírá hladkou
mahagonovou almaru
prohlíží smoking a frac aby se do toho nedali moli
aby bylo všechno v pořádku až se Jindřich vrátí
a najednou cítí že ji nohy neunesou
jak se tak dotkla těch kafrem páchnoucích šatů bez těla
té bílé vesty
a prázdných ve vzduchu se houpajících nohavic jako
strašáka v poli
kterého bojí se zajíci

kam sedají vrány
čím cloumá vítr

Ubohé ženy z venkova
ženy všech pohřešovaných rolníků kolářů kupců
a dělníků z cihelny
jež po celý svůj život škrábou s bot jenom rudou hlínu
svého okresu
najednou po stolech rozkládají mapy s cizími státy jako
v generálním štábu
nemajíce ani zdaleka tušení že si namáčejí rukávy
ve Středozezemním moři
když se rozcházejí večer pod lampou do velkého
a neznámého světa
hle stařenka jak ona kráčí po proudu zelené řeky
Tady je to na Piavě!
celá rozradostněná že našla syna
našla? zase tma v její bílé hlavě
od těch dob nemůže bez slz pohlédnouti na svoje žilnaté ruce
tolik se podobají těm podivným řekám
z prokletých map

Jinak bylo dřív když se dlouho nevracel s pole
jinak je to teď pláče selka
když se muž dlouho nevrací z pole

A jak já mám najít bratra ve Francii?
uvažuje v duchu švadlenka
rozvírajíc pět roků staré pařížské módy

Pak se s ní zatočil celý ten módní svět
jako velryba Jonáše

země tě vyvrhla zas na světlo zpět
málo jsi pracoval jdi budeš dodávat na trh ovoce
jaké krásné a nezvyklé zaměstnání
svůj nový život státi v zahradě
a nosit jablka hrušky
jako všechny ostatní stromy
tak dlouho až jednou spálí tě blesk
Málo jsi miloval jdi a budeš milovat víc
jsi mladá jeptiška pod křížem domodlíš se
jsi růže brzy zvadneš
jsi vločka sněhu
hned roztaješ ale tvůj věčný stesk
zdali mne poznáte až půjdete večer okolo rybníka
tam nad vodou rákosí šumí
slyšíte? můj ještě více přidušený hlas
však dříve nežli někdo mému zpěvu porozumí
já ještě tisíckrát si zlomím vaz
zas voják zas hlína zas básník znova
toť příliš mnoho toť zhola nic
jako ten kříž co stojí u Zborova

Voják troubí
ale nikdo z mrtvých neposlouchá
na jeho alarm ani pan major doma na své posteli se neobráť
nevidí neslyší
také spí

Ale ona to všechno nechápe rychle se zapíná
u zrcadla pudruje svůj slavný historický nos
Řeknu že šla jsem do kina

Bylo to krásné

a propuká v smích v ten její smích
vždy zlehka zastřený jak přichází na svět z hlubin minulosti

Básník nový Ikaros lehce se vznáší v prostoru i čase
od sádrové sochy až k založení Říma
od založení Říma až k dějinám první růže
od první růže k všem ženám na světě
do Číny Indie na Jávu
a potom zpátky přes Egypt po modrém italském nebi
rovnou zas k vašemu rovnému nosu
jeho krása moje láska
moje láska jenom vzduch a moře

Ale ona to zase nechápe a proto pláče:
to není láska

Vy byla jste chytřejší vy byla jste moudřejší vy nevěrná
i věrnější
sbohem vy nevíte co je to ujít zubům žraloka
jak rychle míjí loď to chybně vržené torpédo
a je to báječný sklenář
svým jiskřícím démantem rozrývá v půli Indický oceán
jehož zčernalá voda naplňuje mne znova svou bezednou
úzkostí

a nikde ani fialový proužek země
ani kus skály z moře nevyčnívá
kde bych se aspoň očima zachytil
toť potopa světa

Hledíš dolů na svůj obličej zkřivený vlnami
jako hrozným smíchem

chytáš se zábradlí
ale marně

tvé srdce těžké závaží jak odbíjí samo tě táhne dolů do hlubin
pod vodou Praha domov všichni tvoji kamarádi
mořskými koníčky plní se kavárna Slavie
vlny jdou z divadla
tam dole tam slyš tam-tam
až dole tam zas voiceband
až dole tam v křečích svíjí se chobotnice
humr ji táhne na krvavé káře pozpátku do blázince

Však musel na to přijít oceán
aby odplavil těch milión mrtvých od Verdunu

Všemu je konec jenom ne lásky
o tvoji přízeň perou se ve vodě ryby
se zlodějskou lampičkou
jež vrhá světlo na tvoji bledou tvář
a jedna přes druhou ti nabízejí svá okrouhlá ústa
natřená karmínem

Všemu je konec jenom ne lásky
a jsem-li já pierrote lunaire
lod' moje kytara opentlená blesky

III

Když já jsem uviděl Cejlon

Když já jsem spatřil Borneo Sumatru Jávu Celebes
a všechny ty ostrovy dole

Když já jsem vstoupil do džungle smaragdovou chodbou
vyšlapanou slonem v bambusovém listí
pod noční oblohou obrovských stromů s podemletými stíny
v olivovém ovzduší lomeného světla valí se truchlivá hudba
je to zádušní mše sloužená za Arthura Rimbauda
vznešenými ptáky a posvátnými opicemi jež rozhrnují
dlouhou řasnatou divadelní oponu
za kterou náhle zvedají se vlny jež lámou stožáry
a moře jako ďábel už z dálky se tomu chechtá

Slyším dusot tapíra

Vidím orchideje ty fantastické květy
v hysterických záchvatech uspávané nočními motýly

Střelil jsem papouška od jeho peří vzňala se ihned suchá tráva
dikobraz dost bude násadek pro celou malajskou školu

Všechno tak strašně známé a zase tak úžasně zvláštní
poznávám zvířata která jsem nikdy v životě neviděl
ještěrku tokéh pořád vás varuje svým smutným lidským
hlasem
ty veliké brouky všech barev jako vonící toaletní mýdla
já poznal hned i vysoké stromy damarové

a známá chuť divokého ovoce duku salak durian
anebo papaja
zrcadlí ve mně vzpomínky na tuto tropickou krajinu
která je rájem černých pardálů z mých chlapeckých let

zrovna tak příboj vln och kdysi též kolébal mou starou
holandskou plachetnici
naloženou svatojánským chlebem a burskými oříšky
ted' zapomenutou a zaházenou senem a svatými
obrázky doma na půdě
mezi lahvemi od dávno vyšumělé sodovky
ale strhující moře zaznívá stejně prudce
z malachitových hlubin
až docela ze dna tvé do tmy rozvlněné duše
jako po serpentíně z minulých věků hrozivě hučíc
stále stoupá zelená rozběsněná voda
v závitech tvého věčně kamsi do tmy vzhůru
stoupajícího mozku
jako ta nejstarší hudba na světě
stará 50 000 000 roků
bláznivý orchestr řízený bůhvíkterým z tvých
zvápenatělých předků
jehož pravěká touha postupovati v započatém jím
růženci veškerého života
nutí nás k závratnému saltu do věčnosti
jen s krátkým vždy oddechem smrti
nutí nás stále k delšímu letu supové albatros a všichni
tažní ptáci
žraloci parmy makrely lososi tresky delfíni
nás nutí stále k rychlejšímu tempu

Jindy zas jítí nazpátek jako lezou pod mořem raci

Šeptati šeptá v polích zelené obilí
býti němým říká zkamenělá ryba
mluvit mluvit protestuje ihned z lesa skála
křičeti na schůzi křičí karafiát
a řvátí v noci na Václavském náměstí
ozval se z muzea lev

Jak podivným manželem je každý strakapúd
jak hodnou milenkou každá lama

Utíkat k nádraží a nebýt zlodějem
jít opět zvolna pomalu lenochod
jde k ženě růžové jako korál s očima modrýma jako moře

Býti zamilován to jest osel
Ale býti milován to jest César ověnčený růžemi

Mrtvý slavík nutí krásně zpívat zamilovanou herečku
utonulá vlaštovka nedala spáti Lindberghovi tak dlouho
až přeletěl oceán
kos přinutil žáka který ho zabil aby se naučil do dne
a do roka pískati na flétnu
ráček poustevník není však ještě rozhodnut
má-li okamžitě poslati nevěstku z Marseille do kláštera
barnabitek
anebo počkati až do západu slunce a vypravit
na poušť karavanu
a moje mrtvá wauwau chce abych objímal všechny stromy
a skákal přes ramanas blimbing se stromu na strom
pro nic a za nic
jenom tak škádlit papoušky trhat jim z ocasu peří
a shazovat dolů kokosové ořechy

Ó duše má vracíš se zpátky do palmových hájů
ty milenko Gauguina najez se banánů
strach neměj z těch hadů pružných a zkroucených
jako v tvých hodinkách ocelové péro
a neboj se šelem tak nádherných tak elastických
v kaučukovém lese
v noci zticha se kradoucích kolem ohněm chráněných chýší
v kraji zlehka otřásaném tropickou zimnicí
vystřídanou časem výbuchy posvátné sopky

Černá tanečnice Ašam Lea
jako hroznýš ovinula se mi okolo těla

Moh bych vám ukázat stopy stáda šedesáti slonů
jež jako vojsko na pochodu ztrácí dělové koule

Tady je jezero Toba lidožrout z kmene Pakpak
vycenil na mne žluté a křivé zuby

Ještě bych našel to místo kde jediným bleskem dlouhého nože
skolil jsem tygra k údivu všech statečných Atčičanů
do čerstvé krve zabitého zvířete hned namáčeli jedovaté šípy
aby nikdy neminuly cíle
a padesát dní a padesát nocí trvala slavnost
než snědlo se tři sta na rožni pečených buvolů
nežli se vypilo palmové víno z pětadvaceti načatých stromů
nežli mi náčelník nabídl betel
nežli mi odevzdal všechny své zbraně poseté safíry
i safíry posetou dvanáctiletou dceru
jež na břicho dala si vytetovat mé křestní jméno Konstantin

Proč ale nikdo z domorodců mne nepoznává

Všichni se dívají cize na moje bílé šaty a lakové boty
musil jsem roztrhnout rukáv
a na prsou rozhalit svoje staré rány
hegebét mahat mára
vždyť já jsem s vámi vždy věrně bojoval proti všem
bílým psům

Ó sladká vidino mého statečného mládí
jak je to dlouho co stoje v zimě u okna bál jsem se
dýchat na tyto palmové listy
jejich horečné stíny padají daleko do mých snů
zas bojím se dýchat aby snad nezmizely znova
dost na tom že na všechno zde zhluboka dýchají Holanďané
já chodil po Praze jako v cizině
jako někdo kdo myslí na domov jenom když odhazuje
za sebou pecky od datlí

já neměl nikdy rád školy
ani zimu
měl jsem rád ženy
hledaje v jejich náručí alespoň poněkud vlídnější klima
udivily mě mrakodrapy v Manhattanu
k slzám mne pohnul Zeppelin
ale ze všeho nejvíce dojala mne krabička zápalek
kterou jsem našel hluboko v džungli
od těch dob nemohu rozškrtnout sirku
bez jistého pocitu posvátné hrůzy
navždy mi zůstává velikou záhadou ten žlutý plamínek
co plazí se zvolna ke mně po zčernalé žerdi
je to vlajka mého boha

Velkého Boha Ohně v kterého věří všichni barbaři
Oheň který stoupá z hořících pralesů

Oheň který doutná v nás
Tajemné požáry stodol
Náhlá zjevení na nebi
Záhadné poselství komet
Výbuch sopky
Krvavé plameny válek
Bílý žár krematoria
Zelený bengál zločinců
Vysoké hranice svatých
Bůh který šlehá z očí žen

Slunce které svítí z nás

Ó Jeanne d'Arc
ty bohyně z ostrova Bali
Momo
Wewe
Kapala Glundungan
jakož i všechny upálené čarodějnice

IV

Nezapomenu nikdy na první kanibalskou hostinu
to bylo v horkém létě
vyšel jsem na chodbu měli jsme právě latinu
už nevím sám jak jsem se octl ve školním kabinetě
sám s holokrým supem a naježenými zvířaty
jež vycenila svůj bílý chrup nad kvintánkou Elou
umřela v mojí náruči tiše vzlykajíc
opřena zády o mapu Asie
až do dna jsem vyjed její živůtek rozpjatý
snědl jsem jí celou
zanechav na místě zločinu jenom rozsypané korálky
a na zemi zlomený hřebínek

Ostatně všichni milenci jsou lidojedi
zeptejte se na policejním úřadě
dají vám nahlédnouti do černé kroniky
zhrozíte se kolik mladých lidí snědlo se do roka
z nešťastné lásky

Na řadrech žen si zoufali všichni Slované
zoufali Rusové Poláci
a pláčou Češi na řadrech žen
jež zůstanou navěky jejich poutnickým místem jako hora Říp
s památnou kapličkou na vrcholu

Zde umírali Římané
Tu padli Řekové
že my tuhle mrtvi ležíme

Spí tvrdě Němci
tam kde nikdy neusnou Francouzové
a v noci plné hvězd
ó Josefíno
v té noci bezesné
nad sněhem vaší pyšné krásy sklonil se sám císař Napoleon
je o tom psáno v dějinách
byl to jeho první pochod přes Alpy

Miluješ ženy jsi toulavý fakír polykač ohně
v zemi věčného léta s krátkým vždy podzimem Číňanů
tolik jich najednou umírá na mor
jako když na chodník napadá pod stromy žluté listí
ještě dobře že jejich ženy místo očí mají kolébku
která se vysoko houpá
zvláště když na nás mrknou za žlutými záclonami budoáru
vy zakleté princezny špatně hlídané starými čínskými draky

Jsou to hlavně míšenky jež vyhlížejí na moře
ze začarovaného zámku
okolo samých pávů jako palmovou alejí skrz samá zrcadla
vchází se na dvanáct bílým úsměvem černocho kolébaných sítí
a když indická bohyně svýma dvaatřiceti rukama
okolo samých pávů jako palmovou alejí skrz samá zrcadla
dvaatřicetkrát znásobí vaši rozkoš smutek i exotickou krásu
svých beztak velkých a atropinem ještě více rozšířených očí
neboť se v nich koupají javanští princové
upadajíce hned zas do hříchu

Vždy znova a znova vrhám se po hlavě do těchto
magnetických zorniček
na kterých se třesou oranžová světýlka

jako z dálky přicházející průvod čínských lampiónů
jako zblízka rozevřená tlama zívajících leopardů
vyskakují z nich kopím mávající divoši
zachvácení láskou jako tropickou zimnicí
Všichni shořeli na místě jako shoří v kamnech uhlí
jenom jejich srdce zůstalo neporušené v hromádce
usínajícího popelu

tam kde dneska nacházejí rubíny
Tam hluboko v hořících pralesích na Cejlonu
kde poslední ze všech bílých slonů
zvedá svou polnici celou stříbrnou
A je to anděl
a bude troubit při posledním soudu

Má Krásná Arsiti tato ústa jsou nepravou stopou
kdo půjde dál toho jistě přepadnou na cestě Indiáni
k vám skláněli se něžní Japonci vdechujícíce zhluboka
vůni třešňových květů
vaše bronzová ňadra leštěná olejem jako ve snu
mi prcháte z ruky
s melancholickou ozvěnou černošských písní
koloniálních vojáků
jaký odvážný inženýr sklenul mosty mezi Afrikou a Asií?
mezi Čínou a Evropou?
mezi vaším skoro antickým profilem a chvílemi
téměř negerskýma
ale jdoucíma hodně do modra a přitom i trochu
mongolskýma očima

Má Krásná Arsiti ve vás se křižují parníky všech pěti dílů světa
na linii Hamburg Janov Port-Said Aden Kolombo Singapur
Hong-kong Jokohama San Francisko

a dolů do Jižní Ameriky
z Nového Jižního Walesu pohlédla jste na mne
ted' zase z Honolulu
odněkud z Liu-Kiu
pod vlajkou pirátskou když vítr cuchá vaše vlasy
z pouště Gobi vy dýchla jste na mne

Byla to Etna? Byla to Krakatoa co vybuchla při vašem smíchu?
Bylo to na Jávě nebo snad v Japonsku?

Čí jsou ty černé ruce jež skrýváte v bílých prstech rukavic?

Slávou evropských měst tanečním krokem po srdcích
miliónů mužů jdou vaše střevíčky
pod jakým nebem trháte banány když tančíte bosá?

Kdo udělal kříž? kdo položil květiny před sochou Buddha?
Komu patří ti bohové králičí tlapka a stará zvednutá podkova?
O Nový rok kdo rozžal svíčku uprostřed temného dvora?
Kdo obědvá s duchy? kdo večerí s mrtvými?
a kdo miloval muže jenž o svatební noc se proměnil v tygra
a potom vyskočil z okna?
Komu zůstaly znát na těle jizvy tam kde zaťaly se jeho drápy?
Kdo slyšel zpívat žížaly?
a kdo krmil v lese srny tak malé že svými růžky
nemohly rozhoupat ani konvalinky?

Od koho máte tu benátskou mozaiku?

Co nosíte raději: javanskou batikou japonské kimono
pařížské toalety
anebo snad tu pruhovanou kůži staženou s vašeho manžela

vy nádherná šelmo vy falešná kočko
jakou barvu zas budou mít vaše májová kotata
kolik evropského sněhu rozpustí se ještě ve vaší
hladové a zfanatizované krvi
vy zblázněná do barev

vy která každý čtvrtek ve svém salónu přijímáte jiného básníka
v naději že pro vás vymyslí ještě fantastičtější oči
jako jsou na křídlech malajských motýlů
jinak zas vykrojí vaše ústa
na způsob některých lastur z Tichého oceánu
ještě zářivější barvy rozprostře po vaší perleťové pleti

Každý den ráno budete dvacet minut ležeti nahá
v záhoně tulipánů
a přitom se upřeně dívati na slunečnici
budete psáti jenom červeným inkoustem
choditi jenom na kolorované filmy
k snídani jahody meloun a jednu moravskou kraslici

Básník který vás bude krmiti topasy jaspisy ametysty a tyrkysy
poručí vám jísti pivoňky a pomerančovou kůru
udělá z vás západ slunce
budete polykat dlouhá bažantí péra
píti akvamarín
stanete se Geislerovou trubicí
až vypijete na noc litr vody z potoka vroubeného pomněnkami

Básník který vás nakonec provdá za malíře pokojů
ten malíř vezme cinobr šmolku a přidá hašené vápno
a přebarví vaši duši
váš salón

vaše bohy
vaše mravy
vaše zvyky
nažluto namodro nazeleno

Proto jsem miloval míšenku která se zove Má Krásná Arsiti
abych si vzpomněl na některá švýcarská jezírka
abych zahlédl z okna modrý tok Amazonky
abych náhle zaklepal vysoko v horách na bránu
tibetského kláštera
abych se ponořil hluboko hluboko do šera pralesů
aby se ve mně zvedly všechny barvy a vůně
jejího srdce a těla

Jakmile začal jsem líbat Mou Krásnou Arsiti
přiletěli nádherní ptáci
snovači rajky okolo její hlavy jako svatozář
i datlové s rudou čepičkou
také z ráje
a všichni ptáci začali klovat z jablka Evy
z toho jablka věčnosti
které nikdy neubývá
z toho jablka marnosti
které nikdy neubývá

z jablka lásky věčného prokletí
které se koulí okolo celého rovníku
a propadá skrz všechna staletí

z jablka na němž jsou znát
otisky zubů krále Šalamouna

Ach ještě kolikrát
ty sladká marnosti
já ucítím ten strašný pád
rovnou do věčnosti

Anděl troubí
na jeho alarm po celém světě sypou se s nebe růže
já všude se cítím doma pod střechou
jako ryba krytá svými šupinami
sbohem sbohem jak velká je láska
vrhám se dolů se skály

jak velká je láska
sbohem sbohem

Miluji změnu
pluji všemi moři

Konstantin Biebl

Nový Ikaros

Edice Poezie

Fotografie na obálce z Pixabay.com

Redakce Jaroslava Bednářová

Vydala Městská knihovna v Praze
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání
Verze 1.0 z 17. 06. 2022

ISBN 978-80-274-2612-6 (epub)

ISBN 978-80-274-2613-3 (pdf)

ISBN 978-80-274-2614-0 (prc)